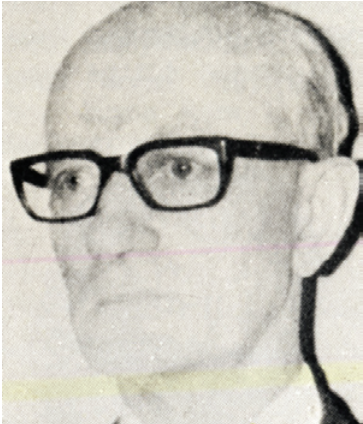

MIÐVIKAN

sti nógv undir krígnum

Mikkalina, sum
bara við Búgvanum
misti son og seks
ommusynir

Carl Thormann
Sørensen, ættaður úr
Porkeri, yrkti um sínar
farnu bygdamenn

verið til nakra jarðarferð fyrr, øll bygdin syrgdi og øll oyggin luttók í sorgini.

Hóast tað var langur vegur millum Sumba og Porkeri tá í tíðini, so vóru fólk í stórum tali komin haðani til Porkeris henda dagin, eins og fólk úr øðrum bygdum í oynni.

Danbjørg bar vegna tey avvarðandi í bløðunum hjartans tókk til øll, sum høvdu víst samkenslu í hesum tungu døgum.

Ein serlig tókk varð send sumblingum, serliga teimum, sum tóku líkið úr sjónum, bóru tað í kirkjuna í Sumba og fylgdu við líka til Porkeris. Teir bóru líkið fyrst í heimið og dagin eftir til kirkjuna í Porkeri og síðan í kirkjugarðin.

Prestur til jarðarferðina var Thulesen, pápi Svend Thulesen, sum seinni gjørdist stjóri hjá J.F. Kjølbro.

Postbáturin Sigmundur førði líkið úr Lopra til Porkeris, og vildi ongan pening taka fyri tað.

Teir sum doyðu við Búgvanum vóru

Petur A Jensen, 44 ár, ógiftur

Michael Mortensen, 31 ár, giftur, 1 barn

Peter E Djurhuus, 21 ár, ógiftur

Michael Djurhuus, 19 ár, ógiftur

Johan E M Müller, 26 ár, giftur, 1 barn

Daniel Jacob Müller, 32 ár, ógiftur

Poul O. M. Müller, 25 ár, ógiftur

Kærleiv Petersen, 15 ár

Her er aftur eitt dømi um, hvussu hart summi húski kundu verða rakt. Petur Jensen var mammubeiggi at øllum uttan Kærleivi. Hinir seks vóru sostatt systkinabørn. Mikkalina var mamma at Peturi og tískil omma at hesum seks monnunum. Hetta var ikki teir einastu, hon misti, sum komið verður aftur til. Hon eigur ræðandi nógv nøvn á minnisvarðanum yvir sjólátnar.

Her var eisini eitt dømi um, hvussu menn av tilvild kundu sleppa undan lagnuni. Johan Müller hevði verið sjúkur í fleiri dagar. Veðrið hevði verið gott. Sámal, beiggi hansara, hevði so passað motorin. Hendan morgunin nú kemur Johan oman á støðna. Teir fóru umborð við einum lítlum báti, tí Búgvín var ov stórur at kunna

leggja at. Tá biðja teir Johan koma við. Sámal sigur, “at so fari eg til hús aftur”. Hann var ikki so sterkur fyri útróðri, í hvussu er ikki tá ið tað var dag um dag. Hetta bjargaði honum.

Danbjørg: Nøkur orð til áminnis um teir ið sjólótust við m.b. Búgvín 21. februar 1940

Danbjørg var ein ógvuliga skrivandi maður, og tað kann vera hóskaði at endurgeva grein, sum hann skrivaði í Føroya Socialdemokrat 5. Mars 1940.

Sjáldan hevur havið verið so gávumilt móti suðuroyingum sum seinasta ár og teir tveir mánaðirnar, ið farnir eru av hesum ári.

Porkeningar hav havt ein góðan vetur og vunnið nógv, og alt tóktist at laga seg til tað allarbasta, men so kom hin óbodni gesturin.

Deyðin vitjaði bygd okkara

Deyðin hevur vitjað tey somu húsini fyrr. Týsdagin hin 20. februar varð ein ung kona, 33 ára gomul, útborin av Miðjørð í Porkeri, og dagin eftir fór Michael Mortensen, 31 ár, úr sama húsi.

Kona hansara, sum dagin fyri fylgdi systirini til gravar, sat nú einkja. Einasti bróðir hennara druknaði 1935 í Víkarsundi, og mamman situr einkja, hevur mist tveir menn.

Í Hólinum er ikki mætari. Hin gamla einkjan, Mikkeline Jensen, 83 ár, misti nú sín seinasta son, 44 ára gamlan, og 6 ommusynir í bestu árum.

Í 1904, tá ið maður hennara gekk burtur við Heygabátinum við 2 vaksnum synum, var Petur einasti sonur, hon átti eftir. Hann var tá 9 ára gamal, men stutt eftir giftist ein dóttir, og tá kom ein maður í húsið. Í 1910 druknaði tann maðurin við Norðstjørnuni, og Petur var aftur einsamallur, undantikið tveir smáir synir, sum systir hansara hevði fingið. Tann fyrrnevndi Michael Mortensen, sum nú doyði var annar teirra, og hin doyði seinasta summer. Seinri giftist ein onnur systir inn aftur. Hon fekk eisini tveir dreingir, Peter Emil og Michael Djurhuus, sum

báðir druknaðu nú við Peturi og triggjar aðrar systursynir hansara, brøðurnir Daniel Jacob, Johan og Poul Müller, sum eisini vóru faðirleysir.

Bert tann 17 ár gamli Kærleiv Petersen av manningini var úr eini aðrari familju, men hann var úr næsta grannahúsinum.

Allir uttan Petur eru fyrrverandi skúladreingir mínir, so eg kundi havt nógv at sagt um teir, men tað rúmast ikki í eini lítlari blaðgrein. Eg vil bara siga, at eg havi alt gott at minnst á teir bæði sum børn og vaksni, og tað sama siga øll, sum kendu teir.

Petur Jensen var javnaldri og spælibróður mín. Sum vaksni høvdu vit mong viðurskifti saman, millum annað sótu vit 4 ár í sóknarstýrinum saman, og aldri kann eg minnst, at eitt øvugt orð er fallið okkara millum. Petur var ein friðarligur maður og av allar-raskastu monnum. Hann var trúfastur í starvi sínum, og sæst tað týðiliga í tí, at hann í 14 ár var besti maður við tí sama skipinum, Agnes Louise, við tí sama skiparanum, Lars Larsen, her í bygdini, og báðir skuldu aftur í ár verða saman við Agnes Louise. Men nú gekk tað annarleiðis enn ætlanin var.

Petur arbeiddi fyri gomlu móður sína. Hann var ein góður sonur, bróður og fosturpápi, sum hugsaði meira um onnur enn um seg sjálvan. Slíkir menn verða bara sjáldan bornir í heim. Hann fall í starvi sínum saman við teim vinum, sum hann sjálvur hevur fostrað og vant til rættar menn.

Kann nakar vakrari deyði finnast?

Friður veri yvir minni teirra.

Arbeiddi fyri tokulúður

Danbjørg hevði í samband við hesa vanlukku eina stóra grein í Sosialinum, har hann talaði fyri at fáa tokulúður á Akrabyrgi, sum kundi ávara útróðrarmenn í mjørka sum var henda dagin.

Hesin tokulúður kom ikki tá. Men eftir at Hilmar Bech varð valdur á ting í 1970 eftir Danbjørg kom tokulúður, sum tá var eitt framstig fyri útróðrarmenn.

Sorgarljóð

Í sambandi við hesa vanlukku vóru fleiri yrkingar um henda tilburð.

Carl Thormann Sørensen hevði hesa yrking í Dimmalætting:

So myrk hekk tokan yvir hav og landi,
tó lögdu allir bátar út frá sandi,
tí sunnan Stein ei mundi fiskur tróta,
ei var at lata bát sín heima flóta.

Á fiskimiði allir bátar lógu,
við gleðibrosi menn við snøri stóðu,
og tá á degi komin var ein endi,
við fullum bátum aftur heim teir vendu.

Har heima fólk til strandar oman gingu,
tá ljós frá bátum eygað á tey fingi,
tey gleddust, tá tey bátar aftur sóu,
og fyri teimum øll á brúnni stóðu.

Men fyri mong tað ei bleiv nøkur lukka,
við gráturødd tey millum hini sukka,
tí full við bátar var tann heila brúgvín,
har saknaðist ein bátur, tað var Búgvín.

Á brúnni hoyrist einki uttan grátur,
tey hugdu øll, men ei sást nakar bátur,
har grótu mammur, systrar, brøður, konur,
og gamla móðir segði: Kom mín sonur!

Tað var við bátum leitað væl og leingi,
men vinir lógu longu tá í tangi,
tað boðar frá, ið upp á land var rikið,
at deyðin hevði teir í favn sín tikið.

Tey sorgarboð um landið ljóða víða,
at burtur er tann skútan lítla friða,
við átta monnum hon mót landi rendi,
og deyðin harði hann var teirra endi.

Um teirra neyð og róp, vit einki vita,
bert sorgarbundin eftir heima sita,
við gráturødd og niðurboygdum høvdi,
um teir í vátu grøv seg niður lögdu.

Ja, havið vonda hevur okkum sárað,
tað okkum fyrr so mangan fekk at tára,
tey sorgarsár seg festu djúpt í minni,
men sárið stóra varð á hesum sinni.

Teir kæru vinir, ið frá okkum fóru,
í himnaborg Guds einglar tykkum bóru,
har inni grát tit aldri hoyra ljóða,
men gleðisong um himnakongin góða.

Við tárávátum eygum, vit nú siga:
Hoyr, Harri kær, okkum, ið teg biðja,
tú lær í hesi sorg at skilja,
at tað hon hendi, var við tínum vilja.

Komandi partur

Í komandi parti verður millum annað greitt frá vanlukku við Heygsbátinum og frá snurriváðbátinum Ósa.